

му се замъглихъ. На повторнитѣ запитвания той отговаряше гувенъ и уплашенъ.

— Комитата ще даде по-ясенъ отговоръ въ Клисура. Тамъ има по-добра тъмница... За тая нощъ тукъ ще мине...

И запитетата го заключихъ въ тъмния и мразовитъ килеръ. Цанко бѣше така потресенъ, щото само слѣдъ нѣколко минути се пооконити. Той се улови за главата, като че ъ стискаше да му не исхвъркне ума. Лишенъ отъ твърдостъ, страданията скоро го сломихъ. Той заохка и запъшка отчаянно.

Вратата се побутна и гласътъ на Дѣйката се чу.

— Какво мислишъ да правимъ, Цанко, сега?

— Незнакъ, бай Дѣйко, научи ме.

— Ти на турчата знаишъ дѣ имъ е слабото мѣсто. Замижи, па давай, само да се отървешъ... Инакъ, ще те влчатъ по конаци и по сѣдилища, дор' то разсипатъ. Клети дѣдо Стойчо, и той можеше съ малко нѣщо да не става зинъ... Давай, Цанко, — бѣли пари за черни дни!

Дойде и булката расплакана.

— Цанко, да дадемъ! Не жали нищо, Цанко! На тия кръвници отъ рѣдѣтъ човѣкъ нѣма да излѣзешъ... Дѣдо Стойку веки е умрѣлъ... Охъ мамице, какво дочакахме!

— Какво да дадемъ, жено? Ти знаишъ, сухи пари нѣмаме.

— Врѣвѣта да дадемъ!

— Донкината врѣвъ съ рубетата ли, мари?

— Донкината, тя е сичкото, да го дадемъ, само да се отървешъ... Видѣтъ тѣ и за Донка сега пакъ питатъ, проклетитѣ звѣрове!...

— Стори, булка, каквото Господъ те научилъ, а азъ се побъркахъ... прѣскаше Цанко въ тъмницата.

Булката и Дѣйко излѣзохъ.

Слѣдъ малко врѣме лѣснѣ свѣщъ прѣзъ рѣзкитѣ на килеря и вратата му се отключи.